STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01230

AMNON UN TAMAR

Sholem Asch

Permanent preservation of this book was made possible
by Joseph Lurie
in memory of
Margaret A. Browning

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

שלום אש

אמנון און תמר

פערלאג פראגרעס לידסקי ווארשע נאלעווקי 36 תר״ע

АВНОИНЪ ВЕТОМОРЪ Ш. А Ш А.

Типо-Лит. Ф. Ваумритера, Варшава, Красинская площ. 6. 1909 г.

אמנון און תמר

פּערזאָנען:

דָוִד הַמֶלֶךְ.

אַמְנוֹן זיין זוהן

אַבְשָׁלוֹם }
תָּמָר } ברודער און שוועסטער.

יוֹנָדָב אמנון'ס פריינד.

תָּמָר'ס דינסט-מיידען.

די סצענע:

א געצעלט אין דוד'ס הויז אין ירושלים. די ווענט בעהאנגען מיט געוואשענע שעפסען=פעלכלעך און פרוכת'ער אוים פורפורען=שטאף. אויף א געלעגער, געבעט אוים שעפסען=פעל און זיידען=שטאף, ליגט דער יונגער אמנון אין א ווייס זיידען העמדיל מיט בלאהע תכלת=טראלדען; פאר איהם — א קריגעל האניג, בויגען און שפיז.

ערשטע סצענע

(אמנון יונדב)

יונדב.

(שטעהט פאר אמנון).

— ציִ האָסט דו קײן חבר־ברוסט ניִשט
ציִ האָסט דו קײן פרײַנדען־הארץ גיִשט מעהר,
אַז דו מוזט די טויטע פעדעם פון דײַן קיִשען,
געוועבט אויס דעם וועבער'ס האַנד,
פערטרויען
דאָס, וואָס דײַן הארץ בעדריקט.
זון די האָר פון פיִקסען־פעל, וואָס דעקט דײַן לײַב צו,
האָסט דו דיר צום חבר'ס ברוסט געמאַכט
פאַר זיי צו פערצײַהלען
אַלץ וואָס דיך ענגסט!
עס קומען זיך צוזאַמען דײַנע ברידער, דעם קעניגס קינדער
יעדען פריה־מאָרגען, אויף דעם ציִערען־פלאַטץ
און וואַרפען די שפּיִזען צום ציִעל;
אַ ווײַבער־האַנד
האָט אויס אַמנונ'ס בויגען אַ האַרפע זיך געבונדען
און וואַרפט אויס איהר ווײַבער־שפּיִזען
מיט ליִעבע־גיפט פערסמ'ט
און זיך צום ציִעל אַמנונ'ס הארץ געמאַכט.

אמנון.

— פרײַנד און ברודער.
ווי דו ליִבסט ווײַב און דוד'ס טהורם!

לײג צו דײן הארץ צו מײנס —
ווי מײנס מיט בענקען וועט עס בעוואהנען.
דײן אויג — צו מײנס
ווי מײנס מיט גליהונג וועט עס היטצען.
גיב דײן האנד —
מײן בענקען וועט רינען אין דײן בלוט
און דו וועסט פיהלען מײן לײד.

יונדב.

—יונגער אינד! דײן גענגער'ס שפיז האט טיעף געטראפען
אויף דײן הארפע-בויגען איז נישט געווען געלענקט...

אמנון.

— מיט טויט און לעבען הײלסט דו מײן וואונד.
פערצײהל,
איך וועל דײנע ווערטער טרינקען;
זאלען זײ קומען אין מײן ברוסט, ווי הײלונג אדער ווי סם.

יונדב.

(וועצט זיך בעבען איהם).

— דעם קעניגס קינדער, אין קאלטען מארגען, ווי יונגע
אינדען האבען אין גארטען שפאצירט.
דער מארגען-טוי איז געפאלען
איבער בוים און שאל,
איבער די לאנקעס גרעזער
און איז געפאלען איבער זײערע האר.
אלײן איז געגאנגען אבישלום'ס שוועסטער צווישען

ציפּריסען־אַלעען און נאַרציס־דופט .
נאַקעט זענען זענען איהרע הענד געווען און
בעהויכט פון דעם מאָרגען־טוי .
און איהרע פּיס, ווי די בוימען,
ווי די גרעזער —
רויט אין מאָרגען־גרוי .
און האָט איהרע האָר אין דעם טוי געוואַשען
און איהר נאַקעט־קערפּער זיך דערמיט געהילט ,
זיך — די אויגען מיט דעם מאָרגען־וואַסער
געוואַשען
און ווי אַ מאָרגען־פּלוים אויף דער וועלט געקוקט,
בין איך צוגעגאַנגען צו איהר
און האָב געזאָגט : דיין ברודער אמנון איז קראַנק נאָך דיר,
בענקט נאָך דיר ,
און זוכט דיך אויף זיין געלעגער ביי נאַכט .
האָט זי איהרע אויגען אויפגעעפענט
און ברייט און ליכטיג
אין דער וועלט געקוקט .

אמנון .

— און גאָרנישט האָט אַבישלום'ס שוועסטער געזאָגט ?

יונדב .

— אין שטילער נאַכט , אין קעניגס גאָרטען ,
איז דעם קעניג גשור'ס איינקל
אין לבנה־ליכט
איהר נאַקעט־לייב געגאַנגען באָדען .

און האָט איהרע האָר אויפגעעפענט
צו טרינקען
ציפּריסען־דופט און נארציס־דופט.
און מיט איהרע פולע הענד געשעפּט דאָס שטערן־ליכט
און איהר געזיכט זיך דערמיט געוואַשען.
בין איך צוגעגאַנגען צו איהר,
און האָב געזאָגט: דיין ברודער אַמנון איז קראַנק נאָך דיר,
בענקט נאָך דיר,
און זוכט דיך אויף זיין געלעגער ביינאַכט.
האָט זי זיך אין איהרע הענד בעהאַלטען,
און איהרע ברוסטען אין איהרע האָר פערהוילען
און הינטערן בוים זיך געזעצט.
און לייכט ווי אַ ווינט,
האָט זי געזאָגט: „איך בין דעם קעניגס טאָכטער, און בענק נאָך דעם קעניגס זוהן.“
און שטיל און פלינק זיך אויפגעהויבען און
ווי אַ נאַכט־שאָטען צווישען די ציפּריסען פערשוואונדען.

אמנון.

— ווי טראָפּענס־רעגען אויף פערדאָרשטע ערד
רעגנען דיינע ווערטער
אויף מיין פערלעכצט הארץ.

יונדב

— אין יונגען פריהלינג־טאָג
אין קעניגס־גאָרטען

אין רעגען־טראָפּען האָבען זיך די בוימער געוואַשען.
און זייער נאַקעט־צווייג, און זייער נאַקעט־בליעכץ
נאָך דעם וואַסער־טראָפּ געדאָרשט, האָבען
אין זיך דעם הימעלס טראָפּ איינגעטרונקען.
ווי דער בוים, ווי דאָס בלאַט — איז
דיין כלה־שוועסטער געשטאַנען
און אין רעגען טראָפּען
איהר שוואַרץ־האָר געוואַשען, איהר מיידעל־ברוסט געבאָדען.
בין איך צוגעגאַנגען צו איהר
און האָב געזאָגט: „דיין ברודער אַמנון איז קראַנק נאָך דיר
בענקט נאָך דיר,
און זוכט דיך אויף זיין געלעגער ביינאַכט".
האָט זי איהר
שוואַרץ־האָר צופּלאָסען, איהר מיידעל־ברוסט ענטפּלעקט
און שטיל ווי אַ ליעד, און לאַנגזאַם ווי אַ בענקעניש
האָט זי געזאָגט:
„געה צו מיין ברודער־חתן, און זאָג איהם:
זיין כלה־שוועסטער וואַשט
איהר האָר—שוואַרץ, איהר ברוסט—ווייס —
אַז זי זאָל זיין
צו דער חתונה רייף".

אמנון.

— יונדב, מיין פריינד —

(עס הערען זיך שופרות בלאָזען, כלי־זמר קלאַנג)

יונדב.

— הער.
די שופרות שאלען, די כלי־זין קלינגען—
דער מלך־פאטער קומט צו דיר;
איך וויל צווישען פאטער און זוהן
נישט שטערען (אב)
(עס ערשיינט דוד מיט דער סוויטע)

צווייטע סצענע

(דוד און אמנון)

ד ו ד.

— מיין זוהן אמנון איז קראנק. שוין דעם דריטען טאג
ווי ער קומט נישט צו'ם מארגען-טיש.
וואס איז דיר אחינועם'ס זוהן?
וואס פאר אנ'אונערפילטער פערלאנג וואהנט שוין אין דיין
יונגע ברוסט,
און דריקט מיט טרויעריגקייט די הייטלעך איבער דיינע אויגען?
נישט גוט איז מיין קרוין-יורש צו פערהעהלען דיין פערלאנג און
אין בענקען-וואלקען זיך איינצוהילען.
זאג, וואס ברעכט דיין ווילען, און בעוויינט דיין שטים
און מאכט דיך פון בחור צו'ם קינד צוריק?

א מ נ ו ן.

— האסטו דו, פאטער,
דיין קעניג-שטים,
דיינע העלדען, איבערגעלאזט צו היטען,
מיר
דיין פאטער-הארץ צו הילף געבראכט —
וועל איך עס דיר זאגען.
האסט דו, פאטער,
דעם פאטער-חוב, פאטער-בעפעהל
אין מיין מוטערס בעט געלאזט,

מיר
פריינדען־הארץ צו הילף געבראכט —
וועל איך עס דיר זאגען.

דוד.

— איך האב קרוין און פאטער הינטער דיין טהיר געלאזט.

(תעפאלגע זיך).

דיר — פריינדען־הארץ געבראכט.
זאג, יונגער פריינד, וואס קלאפט אזוי פריה אין דיין בחור־ברוסט?

אמנון.

(פאלט צו צום פאטער).

— לאז פאטער אין דיין ברוסט
מיין פנים בעהאלטען.
לאז מיך צו דיין הארץ רעדען.
איך וויל, מיינע ווערטער זאלען צום ערשט אין דיין קעניגס־ברוסט וואהנען,
בעווארעם זיי מיט דיין יונגלינג־ליעבע און
דערנאך הער זיי — ווייסט דו
מיין בענקען פיהלען, ווייסט דו
מיין פערלאנג פערשטעהן.

דוד.

— איך הער דיך, זוהן, זאג,
און ערמאהן מיך דיין מוטערס שטים, ווען זי האט

אין מײַנע ברוסטען געװאָהנט אין מדבר פון שרון.
לאָז מיר שמעקען טהאָל און באַרג, לאָז מײַן הארץ
מיט יוגענד װידער קלאַפּען.
לאָז מײַן בליק װידער גליהען. ערמאַהן מיך
אין די אויסגעשטערענטע נעכט
אין מדבר,
װען נאָך מײַן אונגעקרױנטער קאָפּ האָט גערוהט
אין דײַן מוטערס אָרעם,
און נור דעם װילען אין דעם הארץ, דעם נביא׳ס ברכה
אויף מײַן הויפּט,
אַרומגערינגעלט אין די שלאָפענדע שאָטען פון מײַנע פיער־
הונדערט העלדען.
האָט מײַן אויג געגליהט
נאָך ציון׳ס באַרג, װאָס —
קעגען איבער מיר,
אין נאַכט, אין שטערען,
איז ער געשטאַנען װי אַ מוטער־ברוסט
װאָס זאָגט פאָלק און געשלעכט: דאָ פון דעם באַרג אראָב זאָל
פלאַטערן
דוד׳ס פאָהן!
אָבער זעה: מײַן ערשט־געבוירענער, מיט ישי׳ס בלוט אין
אָרעם,
איז אין געצעלט פערשטעקט.
עס בלאָזט דער צפון־װינד אין מיטען נאַכט, אין דוד׳ס הויז
און עס שפּיעלט דער װינד אויפ׳ן פידעל, און איך הער, די
גרײַז־גראָהע יודען
הינטער מײַן לאָדען קראַפּען: װאַך קעניג צו מלחמה אויף!

שוין הער איך פאנצער-קלאנג, בויגען-קלונג,
בעגלייט מיט דער מארגען-זון
און א הער און א הין
בעפעהלען, געשרייען,
פון יהודה'ס העלדען
הינטער מיין שלאף-טהיר רוישען.
און עס רייסט זיך דער קעניג-פאטער פון ווייבער-געלעגער אויף.
שוין שנעלט דאס ווייב דעם פאנצער איבער מיין ברוסט
שוין גרייף איך נאך דעם בויגען אוים, און אויף —
אויף יהודה'ס פיינד!
אבער זעה:
נישט דער ערשט-געבוירענער פון דוד'ס הויז
בעגלייט דעם מלחמה-העלד,
נישט אמנון'ס שטים ברומט צווישען די בעפעהלער-רופען אין דוד'ס שטאב,
איך הער נישט זיין פאנצער קלאנג, נישט זיין פיילען-זילבער שטים
צווישען די כלי-מלחמה קלאנגען.

אמנון.

— איך בין קראנק, טאטע דוד.
אין דער שטיל שלאפט מיין הארץ, אין דעם בענקשאפט זיסען-לייד,
מיך וועקט נישט אויף צום מלחמה הארפען-שפיעל און פידעל-שפיעל —
ליעבע-ליעד האט מיין הארץ פערוויעגט,

האָט מײַן האַרץ פֿערשלעפּט,
און עס שפּיעלט מיר פֿיעדעל און האַרפֿע
א ליעבע־ליעד
צו מײַן האַרצענס־בענקען צו.
און עס קלינגט מיר
פֿאַנצער־קלאַנג, בויגען־קלונג,
א ליעבע ליעד
צו מײַן האַרצענס־בענקען צו.

דוד.

— מיט די גבורה האָסט דו געירשנ'ט מײַן זינד,
דאָך די גבורה שלאָפֿט נאָך, ווען די זינד איז שוין
אזוי וואַך, און וועקט מיט וועקענדע קראַפֿט
זיך אין דײַנע גליעדער אויף.
דאָס ווילד־קרויט וואַקסט אונגעאַקערט און אונגעזייעט.

אמנון.

— איך בין קראַנק, טאַטע דוד. זעה ווי מײַנע הענד, ווי נישט אָנגעטרונקענע בליטהען לעכצען נאָך ליעבע־שטראָם. ווי מײַן ברוסט פֿערשמאַכט פֿון בענקען — שלאָפֿט א שטילען שלאָף, קײַנער וועקט עס נישט. איך בין קראַנק, טאַטע דוד. ווי א יונגער בוים וואָס איז געשטעלט געוואָרען אויף די זומער־היץ און שאָטען און קוואַל האָבען איהם פֿערגעסען. איך בין קראַנק, טאַטע דוד. לאָז זי קומען צו מיר מײַנע קלײַנע שוועסטער, מיט איהרע לײַכטע פֿיס און ווינדיגע הענד, און לאָז וואַלד־געשמאַק און וואַסער־דופֿט מײַן געצעלט פֿערפֿולען. לאָז קומען צו מיר מײַנע שוועסטער תמר, און לאָז זי מיר

באַקען אַ קליין, קליין געריבט... זי וועט מיר האָניג־קיכער באַקען פאַר מיינע אויגען וועט זי דאָס טייג קנעטען, מיט איהרע קליינע, קליינע הענד דעם האָניג גיסען, דאָס אייל גיסען... צווישען איהרע קליינע ווייסע פינגער וועלען די טראָפּענס רינען, וועט דער האָניג יערען, און איך וועל עס זעהן מיט מיינע אויגען, און פון איהרע הענד וועל איך עס אראָבטרינקען. און עס וועט קומען אין מיר ווי היילונג, ווי דעם נביא'ס וואָרט, ווי בשמים־געשמאַק אויפ'ן לבנה־באַרג, ווי טהוי־הויך פון ירדן אויפגעשטיגען, איך בין קראַנק, טאַטע דוד. (ער פאַלט אין פאָטער'ס אָרעם און בעהאַלט זיך אין איהם).

דוד. (הייבט זיך אויף).

— עס זאָל געשעהן דיין פערלאַנג, מיין ערשט־געבוי־רענער...

אָבער איך קען אבישלום'ס שוועסטער!
נישט וויט פאַלט דאָס עפּעלע פון בוים.
איז דער מאַן רייפער אין דיין ברוסט
פון דיין מענשליכען פערלאַנג —
גנעה, און פאַנג, און גענים מיט פולען מויל
דאָס, וואָס דיין מאַן האָט דיר עראָבערט...
לאָז רייפען דאָס ווילד־קרויט כדי דאָס פעלד פאַר בליטהען פעט צו מאַכען;

אָבער ווען דו פאַלסט אין תמר'ס האַנד —
איין שטראָם־בלוט פון דוד'ס פלוס אין די ברוסט פון דוד'ס ערשט געבוירענעם —
מוז די גבורה אין אַנ'אַנדערע ברוסט וואָהנען פון דוד'ס אָבקומענדע...

(פלינק אָב).

דריטע סצענע

(תמר און תמרס מיידען)

תמר'ס געצעלט אין דוד'ס הויז אין ירושלים.

(תמר אליין).

תמר.

(פלעכט זיך פאנאנדער די ברייטע לאנגע צעפ, פאקט זיך אוים פון איהרע בעהאלטענע קויבערם איהר צירונג: שטיקער גאלדען-בלעך, זילבערנע טיבער, און פורפור-שטאף).

— קומט, גאלדען-בלעך, זילבער קנאט,

דוד'ס רויב פון די פלשתים-טעכטער'ס העלזער געריסען

און פערפוצט תמר'ס האאר-קרוין.

בעשווערט די לאקען, אויף מיין אקסעל געפאלען

און קלינגט די וואנגע פון זיי ארוים.

קום פורפור-שטאף, זיידען פאדעם

געריסען פון עמון'ס גאט דורך דוד'ס האנד, און

באנדט'ס תמר'ס ברוסט, און שנירט'ס תמר'ס זייט — צו איהר

חתונה-גאנג מיט'ן קעניג-זוהן.

הע, מיינע מיידען, וואו זענט איהר?

באדט'ס דעם קעניגס טאכטער-לייב,

ברענגט די איילען-פעט, די געווירצען-יונג — פון עין-גדי וואלד,

און שמירט מיין ברוסט, און שמירט מיינע זייטען.

הע, מיידען, די פאנען ברענגט!

(אין דער שטיל)

און גנב'עט פון דעם געטליכען אייל

וואס פאר דעם „ארון" אין מאמע דוד'ס הויז

צווישען די פוירהאנג שטעהט.

(די מיידען ווייזען זיך אין דער טהיר)

נײן, נײן. ניִשט זײַן זאָל אַ פרעמדע האַנד
צווישען תמר־ברוסט און אַמנון־ברוסט.
(ענדערט דעם טאָן; צו די מײדען):
מײַן ברודער, אַמנון, איז קראַנק.
דער קעניג דוד האָט מיך געשיקט צו איהם,
איהם מיט אײל שמירען, איהם געריכטען ברײטען.
ברענגט מײַנע אײלען, מײַנע פאַנען־געשירען,
איך וויל איהם זײַנע קראַנקע בײנער שמירען,
ער וועט פון מײַנע הענד געזונדען.
(די מײדען גײען. זי בינדט אײן אין איהרע האָאר די
שווערע גאָלדשטיקע און זילבערשטיקער. די מײדען קומען
צוריק מיט די פאַנען).
זאָגט'ס מײַנע חבר'טאָרינס! זאָגט'ס מײַנע דיענסטען!
ווי זעהט אוים תמר'ס ברוסט
אין פורפור־שטאָף געפאַרבט?
ווי זעהט אוים תמר'ס לאָק
מיט גאָלדען־קנאָט בעשווערט?

די מײדען.

— ווי דער פאַנצער אויף דוד'ס טהורם געהאָנגען.
געפאַנצערט איז תמר'ס בוזעם אין עמון־טעכטער'ס
יום־טוב טוך.
די בחורים־בליקען פאַלען פון איהם צוריק
ווי די פלשתים־שפיזען פון דוד'ס ברוסט.
ווי דער שפיזען־גלאַנץ אין דעם זונען־שטראַהל,
איז געשפיזט תמר'ס לאָק אין מואב־טעכטער'ס
יום־טוב בלעך.

זײ ציִעלען אין די בחורים'ס אויגען
ווי דוד'ס שפּיז אין די פּלשתּים־ברוסט.

תּמר.

(בּעקוקט די אײלען).

— אָ! נישט, מײנע שוועסטערן,
נישט מיר חלבנה־אײל און לבונה־אײל,
צו שטאַרק איז זײער געשמאַק, און זײער רויך צו געדיכט,
„מור" און „דרור"־געווירצען — בּרענגט מיר שוועסטער,
שטיל איז זײער הויך
ווי נאַרציס דופט נאָך דעם רעגען.
שטיל וויל איך צו מײן ברודער קומען
מיט גראָז־געשמאַק, מיט רעגען־דופט
וויל איך זײן בעט בעהויבען.

(עס קומט אַרײן אבישלום).

ריעפטע סצענע

(תמר אבשלום)

א ב י ש ל ו ם.

— וואו אַהין, גערציערט אין יום־טוב קלייד, ציִעלט תמר?
גרויס מוז זיין די געפאַהר, וואָס שטעהט דיר פויר, שוועסטער, אַז
דו מוזט זיך אַזוי שטאַרק אין ווייבער כלי־זין פאַנצערן.
אויף וועמען ציִעלט גאָלד און פורפור?
און דאָך, טייער מוז דיר דיין געגנער זיין, אַז דו ווילסט
איהם ליעבער מיט די געשמאַקען פון דיינע זאַלבען בעזיעגען,
אַלס מיט דיין ברודער'ס שפיזען.

ת מ ר.

— נישט, ברודער. אַ יום־טוב האָב איך היינט,
אַ נדר נור צו בעצאָהלען,
אַ מיידעל־נדר — ווען איהרע בלוטען ווערען ריין...
דאָס בעסטע קאַלב וועל איך פאַר דעם כהן פיהרען
פאַר גאָט שעכטען,
מיט די בשמים צו פערברענען: פאַר איהם צו שמעקען
אַז ער זאָל מיין ווייבערשאַפט מיט מענער־זוימען בענטשען.

א ב י ש ל ו ם.

— ווער לערנט תמר ליגענד? די קנעכטשאַפט אָדער
דער ווילען?
דעם קעניג־דוד'ס בעפעהל אָדער דיין האַרצען־לוסט?
איינס איז ווערטה דאָס צווייטע.
מיט מיידעל־רויטקייט איבער'ן פנים

סוד'ען זיך דײַנע שוועסטערן איבער דיר.
און קיכערן אין די ווינקעלעך,
און מיט מײדיל נײַגיריגקײט קלויבען זײ די ווערטער,
פון זײערע מוטערס איבער דיר געפאלען, און
וועבען זײ אוים אין זײער מײדעל־זין.
„דײַנע שוועסטערן" — נישט איז תמר קײן שוועסטער צום קעניגס קינדער,
בילינער ווימען!
און ווערט ווי דעם קעבס־ווײַבס קינד אוועקגעשאנקען
צו דעם קעניג־זוהן...
שוין בעטען די דינסטען דעם קעניגס־זוהן געלעגער
גרײטען די געווירצען, רײַבען די בשמים...
דעם קעבס־ווײַב'ס טאכטער,
די מתנה פון פאטער הײַנט געשענקט,
זאל איהם צו'ם נאכט־לעגער שמירען.
נײן, נישט די דינסטען — תמר, אבישלום'ס שוועסטער
ברײטעט די בשמים אלײן אוים.
און ווער איז דאס קעבס־ווײַב?
מעכה, תלמי'ס, דעם קעניג גשור'ס טאכטער!
און ווער איז דער בילינער ווימען?
תמר, אבישלום'ס שוועסטער!
און זעה, תמר פוצט איהר בוזעם מיט פורפור וואל,
ציערט איהר האאר מיט גאלדענע קײטען,
שמירט איהר לײַב מיט בוםאײל אוים,
אז דער שלעכטער גערוך זאל איהר נידריגען שטאם נישט פעראטהען.

און ווי אַ געניִמטע דיענסט, וואָס ווייסט די מיטלען איהר הער'ן צו געפעלען.

פוצט זיך תמר.

זאָג שוועסטער: וואו האָסט דו דיך אַזוי גוט די קנעכטשאַפט אויסגעלערנט?

ת מ ר.

— מיין ברודער אַמנון איז קראַנק.
דער טאַטע דוד האָט מיך געשיקט צו איהם.
איך זאָל זיינע קראַנקע ביינער מיט בוימאֵיל שמירען,
איך זאָל איהם געריכטען פאַר די אויגען פאַרברייטען,
ער זאָל פון מיינע הענד אַראָבעסען.
איך זאָל איהם מיינע ליעדער אויף דער פלייט שפּיעלען,
עס זאָל איהם זיס צו'ם שלאָף וויעגען.
קראַנק איז ברודער אַמנון.

א ב י ש ל ו ם.

— קראַנק איז אַמנון נאָך לוסט צו דיר שוועסטער תמר.

ת מ ר.

(נײַגיריג).

— פון וואַנען ווייסט דו עס אַבישלום?

א ב י ש ל ו ם.

— געפיהרט האָט מען דעם אָרון פון עובד אֱדום'ס הויז

ביז דוד'ס שטאָדט.
ווען אין קעניג־קרוין מיט שעפער־פייף,
טאנצט דער קעניג פאר'ן אָרון — און פריידט זיך
מיט די שטאָרט־מיידען — אין זיין אפוד בד,
אין פלשתים־שמוק געציערט, ווען די קעניגס טעכטער
נאָכ'ן אָרון געפיהרט.
ווי די רויז פון שרון־פעלד, קוקסט דו, תמר
פון דיינע שוועסטערן ארויס,
געזעהן האָט ער דיך, בלייך
איז אמנון געוואָרען פאר לוסט צו דיר,
שוועסטער תמר.

תמר.

(מיט בעהאלטענע נייגיריגקייט).

— בלייך איז אמנון געוואָרען?
ערציעהל דאָך, ברודער אבישלום.

אבישלום.

— און נישט צו'ם קרבן, און נישט צו'ם שיסען־ציעל,
ווייזט זיך דעם קעניגס ערשט־געבוירענער זוהן.
די טראָמפייט בלאָזט, די פיערעל שפיעלט,
די שפיז קלינגט, דער פעלד־מארשאל רופט —
עס ליגט דער קעניגס־זוהן,
האַקט טהיר און טהויער אויף, זיך
אין זיין לוסט, נאָך דיר, פערציקט...

תמר.

(ווי פאר זיך אין איהר לוסט פערציקט).

— און טוליעט זיך אין זײַדענע טעפּיכען איין,
און ציטערט אין דער שטיל ווי א יונגער בוים,
און פערשמאכט זוכט ער מיט זײַנע לעכצענדע ליפּען
ווי גאָך וואסער, ווי נאָך טהוי... שטרעקט ער אוים
זײַנע בלײַכע לאַנגע הענד ווי יונגלינג-צווײַגען
און פרעגט אין דער שטיל, און בענקט אין דער שטיל,
נאָך תמר זײַן שוועסטער.

אבישלום.

(האסטיג מיט כעס).

— און ווי די דיענסט-מויד ווערסט דו איהם
אוועקגעשענקט,
זײַן קרענק אין דיר זיך צו היילען...
תמר!

תמר.

(ווי פריהער, ווי ניט געהערט דעם ברודערס ווערטער).

— און ווי פאלענדער טהוי איבער ישרון-בארג,
דעקט אמנון איבער תמר צו.
ווי די נאכט, וואס הילט דאס וואסער איין,
בעהאלט אמנון תמר אין זיך איין,
און ברענגט זי אין זײַן מאטעס שטוב אריין,
און בעהאלט זיך מיט איהר אין די ווינקלען אריין.

אבישלום.

— שוועסטער תמר!

תמר.

(וו. פ.) .

— און דעקט זיך מיט איהר, הינטער די שעפסען־וואל אין,

און שליסט די טהירען און פערשטאָפּט די פענסטער.

זאָלען בלאָזען די טראָמפּייטען, זאָל די פידעל צו מלחמה וועקען,

זאָלען זיי די פערד צו די רייטוועגען שפּאַנען.

פערשלאָפען ליגט אַמנון אין תמר'ם ברוסט

און בעהאַלט זיך ציטערנדיג, ווי די נאַכט צווישען די בלעטער

אין תמר'ם האָאר.

אבישלום.

(ענדערט דעם טאָן. פלוצלונג).

— און ווער וועקט אַמנון פון תמר'ם ברוסט?

תמר.

— נישט'ם וועקט אַמנון — נור תמר'ם אָטהעם־הויך.

ווי דער פריהלינג־אָטהעם, רופט דעם שפּראָצלינג פון דער ערד אַרויס,

רופט תמר'ם אָטהעם־ציטערן אין אַמנון'ם הארץ

דעם פריהלינג אויף.

אבישלום.

(פלוצלונג).

— און נישט קיין צפון־ווינד אויף פידעל וויטען,

ניִשט קיין פאנצער-קלאַנג, ניִשט קיין שפּיזען קלונג
אין מלחמה-פעלד נאָך פעלדמאַרשאַל בעפעהל...

תמר.

— אמנון'ס מלחמה-פעלד איז תמר'ס געצעלט.

טבישלום.

— שוועסטער תמר! געשוועסטערט דורך מוטער-מילך
און פאָטער-בלוט.

תמר.

— וואָס ווילסט דו? ברודער אבישלום!

אבישלום.

(שטילען טאָן).

— שוועסטער תמר! שלעף אמנון אין דיינע ברוסטען
איין.

פערדעק איהם מיט דיינע האָאר געדיכט.
און זינג איהם מיט דיינע שטימע זיס,
און פערוויעג זיין הארץ מיט דיין אָטהעם-דופט,
און פערשטום זיין אויער אויף מלחמה-בעפעהל.
וואָך זאָל נור אמנון צו תמר'ס לוסט זיין —

תמר.

— ברודער אבישלום!

אבישלום.

— און שטיל זאָל שלאָפֿען דער קעניג־יורש
אין זײַן שוועסטערס ברוסטען־פֿאָאר...
פֿערשטאָפּ די פֿענסטער, פֿערהאַק די טהירען
און לאָז קיין טראָמפּײַטען־בלאָז צו זײַן געהער דערגרײַכען.
אָ, ווערטה איז תמר פּלשתים־רויב
מלחמה־פֿעלד און גבור לויב...

(אָב פּלינק).

פינפטע סצענע

(אמנון יונדב)

עס איז נאַכט. אין אמנון'ס געצעלט. אַ פייער
ברענט אין אַ פאַן־איל. אמנון ליגט אויף זיין גע־
לעגער, יונדב שטעהט ביים פענסטער־לאָך.

יונדב.

(פון פענסטער־לאָך).

— ניין, קעניג־יורש, איך הער נישט קיין רוישען.
שוואַרץ און שטיל ליגט דער גאַנצער קעניג־הויף.
שוואַרץ פאַלט דער שאָטען פון די געזאָטעלטע קעמלען,
וואָס געלאָדענט שטעהען זיי אין הויף צו מלחמה גרייט,
אין די נאַכט אַריין.
געלאָשען איז דער גאַנצער קעניג־פּליגעל, די נאַכט —
קוקט פון די לעכער אַרויס,
נור איין לעמפּעל זעה איך בלויז פון דעם נר־תמיד
וואָס פאַר דעם אָרון צווישען דעם קעניג'ס פוירהאַנגען שטעהט.

אמנון.

— און הערסט דו נישט קיין בלעטער רוישען?
און ווי בוימער וואָלטען פאַר מיין פענסטער פאַרביי געגאַנגען
און מיט זייערע צווייגען אין מיין פענסטער געקלאַפּט?

יונדב.

— שטיל שטעהען די ציפּריסען אין קעניג־הויף, קעניג־
יורש!

און שלאָפֿען אין דער שטיל
נעבען זייערע שאָטען, ארום זיי אויסגעצויגען.

אמנון.

— און שפּאַצירט נישט ווער צווישען זיי?

יונדב.

— פערשטעקט שלאָפט דער ווינד צווישען די בלעטער-צווייגען,
און נור זיין לייכטער אָטהעם בלאָזט דעם בליטהען-דופט
פון זייער בליהעכטען אין דעם הויף ארום.
אָבער איך זעה יעצט, אין די שוואַרצע נאכט,
פון דעם וויבער-געצעלט, אין ווייסען געהילט,
טרעט אַ געשטאַלט אין הויף אריין.
שטיל שיפט זי צווישען די נאכט-וועלען
איהר פאַנען לאָמפּ לייכט זיך פאַר איהר.

אמנון.

(מיט שרעק).

— וואו ציעלט איהר וועג?

יונדב.

— איהר בליק איז אין איהר פאַנען-לאָמפּ אנגעהאַנגען,
נאָך דעם שיין געהט זי.
לייכט טרעטען איהרע פיס אין די נאכט,
ווי רעגען-טראָפּען אין וואַסער געפאַלען,

קלינגט נור איהר ציררונג-בלעך אין די נאכט אריין.

אמנון.

— זאג, וואו אהין פערפיהרט זי איהר פלאם?

יונדב.

איך זעה איהר לאמפען-שיין לייכט צו דיין געצעלט
און נאך דעם שיין געהט זי.
שוין פיהל איך דעם רויך געשמאק פון איהר געברענטע בשמים —
דרינגט אין געצעלט-פענסטער אריין.
איך הער דעם קלאנג פון איהר זילבער-בלעכען.

אמנון.

— ווי ציטערט מיין הארץ, ווי קיהלט מיין בלוט אויף מיין לייב!
דעק מיך ברודער מיט די דעק צו,
לאז מיין פנים אין ווארעמען שעפסען-וואל בעהאלטען...
און אזוי, בעהאלטען אין מיר גליעד און ביין, וויל איך אויף מיין שוועסטער ווארטען.

(יונדב אב).

(עס קומט ארײן מיט זעהר לייכטע טריט און מיט א ברע־נענדע אייל-פאן תמר).

זעקסטע סצענע

(אמנון אין תמר)

תמר.

(מיט וועהר לייכטע שטימע).

— איך בין געקומען צו דיר, ברודער אמנון.
דער טאטע דוד האט מיך געשיקט צו דיר,
איך זאל דיר דיינע קראנקע ביינער מיט בוימאייל שמירען,
איך זאל דיר דיין בעט צו'ם שלאף אויפריכטען,
איך זאל דיר לופט מיט מיין פאכער יאגען,
דו ביסט קראנק, ברודער אמנון!

אמנון.

— שוועסטער תמר!

תמר.

(וו. פ.).

— דו ביסט קראנק, ברודער אמנון.
— דיין לייב ווי געצערט פון זונען-היטץ,
דיין אויג ווי היים פון גליהונג פערדארשט...
און דיין קאפ ווי פערוואלקענט...
קום, לאז מיך, דיין געלעגער דיר בריי̇טען.

(זי בעט איהם דאס געלעגער).

וויך, וויך מיט מיין מאמעס טוך וועל איך דיר דיין קאפ לעהנען

(זי ציהט דאס טוך פון זיך).

א לאז מיך דיין אויגען-אפעל מיט מיין מויל-הויך קיהלען.

(זי טהוט דאס).

דיין אטהעם, ווי ווארעם, ווי פון די זון געבלאזען,

דײַן קערפּער, ווי קיהל, ווי אין ווינד געבּאָרען,
אַ לאָז מיך איהם מיט די צינגענע פּעלכליך בּערעקען,
וואַרעמט פּעלכליך מײַן בּרודערס בּלוט?

(זי בּעדעקט אַמנון מיט די פּעלכלעך).

קראַנק איז מײַן בּרודער אַמנון.

אַמנון.

— אַזוי וויל איך, אונטער מײַן שוועסטער'ס געלעגער ליגען,
איהר שאַל וועט מײַן לײַב וואַרעמען,
איהרע פינגער וועלען ווי זײַד מײַן קאָפּ קיהלען...

תמר.

(שטעלט זיך פאַר איהם).

— אַזוי וויל איך פאַר דיר געריכטען בּרייטען,
בּוימאייל האָבּ איך פון פאַר דעם אָרון געגנבֿ'ט
וואָס שטעהט בּײַ'ם טאַטען הינטער דעם פורהאַנג,
זעמעל־מעהל האָט מיר מײַן מאַמע געגעבּען.

(זי גיסט דאָס אייל אין די פאַנען און ריכטעט איהם אַ געריכט).

מילך האָבּ איך פון די ציגען געמאָלקען.
און מיט האָניג וועל איך דיר דאָס טייג קנעטען.
מיט מײַנע הענד האָבּ איך עס פון די בּיהנען־שטאָקען צוזאַמענגענומען.
זעה, בּרודער אַמנון, ווי דער האָניג זיך גיסט,
ווי דאָס טייג זיך יעהרט,
און די מילך צווישען מײַנע פינגער רינט...

אזוי ווי'ל איך פאר מײַן ברודער,
קלײנע, קלײנע קיכלעך באקען.

אמנון.

— אזוי וויל איך פון מײַן שוועסטער'ס הענד עסען.

תמר.

— אזוי וויל איך מײַן ברודער הײלען.
(זי דערנעהנטערט זיך צו איהם).
דיר פון מײַן ברויט געבען צו עסען.
איך האב דיר קיכלעך געבאקען
(זי דערלאנגט איהם דאס שפײַז).
זעה ווי מײַן האנד ציטערט איבער דיר,
ווי דער ווינד וואס הא‏לזט דעם בוים —
אזוי גיסט מײַן אייל איבער דײַן לײַב.

אמנון.

— שוועסטער תמר. אזוי ציטער אויף מיר
מיט דײַן וואכענדע נשמה און שלאפענדיגען לײַב ———
לאז ווי א פריהלינג-ווינד אויף דעם בוסר צווײַג,
דײַן מײדעל-בלוט מײַן יונגלינג-הארץ וועקען.
אזוי לאז אין מײַנע ארעמס דײַן גליעד און בײַן ציטערן
און זיך צום לעבען וועקען...
(זי ערוואַכט זיך פון איהם און שטעלט זיך פאר איהם).
אזוי וועל איך קוקען אויף דיר, שוועסטער תמר!
און מיט מײַן חתן-בליק אויף דײַן געשלאסענעם מײדעל-קוואל
אנקלאפען.

תמר.

(פון דערהינטענס)

— אזוי קיהל מיט דיין חתן־בליק מיין כלה־בלוט,
אויף מיין האנד געוועקט,
ווי די נאכט־הויך דאס וואסער קיהלט.

אמנון.

(הויבט זיך אויף, גיהט צו צו איהר. אין דער שטיל):

— שוועסטער תמר! מיין מאמע האט מיר א גילגענער געפלאכטען,
א חתונה־בעט האט זי מיר אויס באקסען־בוים געלאזט האקען,
מיט א זיידען־דעק דיק בעדעקט,
מיט א גאלדען־קרוין עס ארומגעפוצט —
האט זי עס מיר אין מיין בחור־געצעלט אריינגעשטעלט.
קום מיט מיר, שוועסטער תמר,
מיט די פורהאנג איז עס פערשטעלט.

תמר.

— מיין מאמע האט מיר א קירשען־בוימעל געפלאנצט,
פאר די חופה מיך צו פיהרען,
ווי קען איך מיך אין איין חתן־בעט לעגען
אז מיין חופה־שטאנג שטעהט נאך געפלאנצט?

אמנון.

(ראש)

— איך וויל אין דיין מאמעס גארטען געהן
און פון קירשען־בוימעל פירות רייסען.

תמר.

— דו קענסט דאך נישט אין מיין מאמעס גארטען געהן
פון קירשען־בוימעל פירות רייסען,
פעסט פערשלאסען האט איהם מיין מאמע.

אמנון.

— איך וועל די צוימען ברעכען
(גרייפט זי אן).
אין דיין מאמעס גארטען געהן.

תמר.

— שלים די טהיר, פערמאך דאס פענסטער, ברודער
אמנון,
זאל דער זונען־שטראהל אונז פון דעם אנקומענדען מארגען
נישט אנזאגען.

אמנון.

(פערהאקט די טהיר).
— אזוי פערשליס איך די טהיר איבער מיין גליק.

תמר.

(אין זיינע ארעמס).
— דארפסט נישט ברודער אמנון.
די צוימען ברעכען.
דיין שוועסטער תמר וועט דעם שליסעל
פון הינטער איהר מוטערס קישען גנב'ענען

און דיר...

(איבערן געצעלט יאגט א קליינער, קליינער ווינד. דאן ערהערט זיך ווי א טענען פון הארפען און פידעלען אין דער לופט, דערנאך א שטיל-שווייגען).

אמנון

(בלייבט א לענגערע סעקונדע ביי דער טהיר. הערט זיך איין).

תמר.

— וואס הערסט דו, ברודער אמנון?
וועלכעס טענען-גערויש ווענדט אב דיין אויער
פון דיין שוועסטערס ליעד,
איך וויל נישט קיין אנדערע טענער זאלען
אין אונזער ליעד שטערען.
פערשטעקען וויל איך די לעבער, פערהאקען די טהירען,
קיין פרעמדעס גערויש, פון דרויסען אנגעלאפען,
זאל צו אונזער אויער נישט דערגרייכען.
קיין פרעמדער טראפען וואסער זאל דעם
פלאם פון אונזער חתונה-לאמפ
נישט לעשען...

(זי פערהאקט דאס פענסטער).

אמנון.

— שוועסטער תמר! הארך די טענער, דאס אטהעמען
פון דעם ווינד איבער די פידעל פאכערן,
און עס יאגט דער ווינד די טענער ארום,
און זיי בלאנדושען אין דעם גאנצען קעניג-הויז,

ווי פֿערֿאייניזאמטע יתומים וואָס זוכען זיך א רוה,
און פֿערשטעקען זיך אין די טונקעלע ווינקלען
פֿון די שטובען.

תמר.

— לאָז דאָך ברודער, ווינד און פֿיערעל
זייער טענען־שפּיעל טרייבען. דיין כּלה־שוועסטער
שטעהט פֿאַר דיר, איהר האָאר איז רייך געוואַקסען,
איהר ברוסט איז רייף געוואָרען צו איהר
חתונה נאַכט.

אמנון.

— און יעצט יאָגט זיי דער ווינד פֿון די ווינקלען ארויס,
און זיי בעגעגנען זיך די טענער און וועקען
דאָס גאַנצע הויז אויף.
שוין הער איך טריט פֿון די טונקעלע ווינקלען
ארויסטרעטען.
שאָטען בעגעגנען זיך און קיפּיען סוד'ענדיג איין.
הערסט דו שוין נישט שוועסטער, איינזאמע שטימען
אין די שלאָפֿענדע געמעכער רופֿען?
(פֿון דרויסען הערט זיך שטילע, לאַנגזאַמע בעוועגונג).

תמר.

— פֿעריאָגען וויל איך פֿון דיר, ברודער אמנון,
די פֿרעמדע טענער וואָס רויבען דאָס חתן־הארץ
פֿון זיין כּלה אוועק,

אין די ערשטע נאכט פון איהר חתונה ;

(זי פערהענגט דאס פענסטער) .

ברודער אמנון !

אונזער חופה־בעט שטעהט פערלאזט

און װארט אויף אונז

װי א פערלאזטעם פעלד ,

אונפעראקערט , אונפערזייעט אין הויכע פריהלינג .

זעה, די פריהלינג־װינדען יאגען שוין

אין די לופטען ארום

און זוכען דעם זוימען קארן

איהם צו ענטבליהען .

אמנון.

(גרייפט אן תמר , פיהרט זי פאר'ן פענסטער־לאך) .

— זעהסט דו נישט

װי די פלאמען צעפלאמען שוין אין די אייל־געשירען ,

און זיי קומען אויס דער טונקעלער נאכט

פאר דעם טאטע דוד'ס שלאף־געמאך ,

די אלטע לייט , מיט די לאנגע װייסע בערד

קלאפען זיי דורך דעם לאדען , און װעקען הויך :

„קעניג דוד , ערװאך פון װייבער־געלעגער אויף ,

די פידלען — װעקען צו מלחמה ארוים״ .

און װי שװארצע שאטען מיט פינקלענדע אויגען ,

קומען זיי אלע מיט בויגען און שטאנג

פון די װינקלען ארוים .

(עס הערט זיך פון דרויסען אבגעריסענע טענער פערטויבט

אין די פלי־זין קלאנגען ; אבגעריסענע רופען — פון די

ווינקלען ארוים... ער לויפט צו צו'ם פענסטער, רייסט די פורהאנג).

וועה, די קעמלען, זיי ברעכען פון זייער געדעגער אויף,
מיט די רויב־זעק אנגעלאדענט,
שוין שפאנען די יונגען די פערד צו די רייט־וועגען
אין קעניגליכען הויף.
עס בלישטשען די גאלדענע פאנצערס און די טונקעלע נאכט
אריין.

העי, ווייב, דעם פאנצער דערלאנג!
שפאן מיין ברוסט מיט זילבער־ברעך געגען
דעם פיינד'ס שפיז.
בעסער וויל אמנון זיין ברוסט מיט מלחמה־געשיר בערעגען
אלס איהם צווישען ווייבער ברוסטען
אויסבעטען.

(ער בינדט דעם פאנצער איבער זיין ברוסט. עס הערען זיך טריט פערבייגלויפען פאר דער טהיר, די רופען פון פענסטער־לאך ווערען העכער און עפטער, פון הינטער די טהיר הערט זיך יונדב'ס קול).

יונדב.

(רופט דורך די טהיר).

— די קעמלען געלאדענט, די רייט־וועגען געשפאנט,
אין קעניג־הויף ווארטען די גבורים דעם
שופר־בלאזען.

אמנון.

— אויף וועלכע זייט פאלט די שפיז?

יונדב.

(הינטער די טהיר).

— גרייט שטעהען די גבורים אין קעניג־הויף
און ווארטען דעם קעניג'ס און הער ישי'ם בעפעהל.
אין די ווינקלען קוקען זיי ארום,
דעם קעניג'ס ערשט־געבוירענעם זוכט זייער בליק.

אמנון.

— אויפגעבראכען האט דער קעניגס־זוהן פון זיין לאנגען ווייבער געלעגער.

(צו תמר).

חוע, ווייב, די שפיז דערלאנג, הינטער מיין דעק איז זי בעוואהרט.

און שארף דאס מעסער,
וואס פערראסטעט איז עס געווארען דורך די לאנגע צייט,
ווען מיינע ליפען האבען געשמאכט
נאך דיין ווייבער־ווייז צו טרינקען.

תמר.

(וויינט פאר זיך).

— ווי ווערט דאס אמנון דורך דעם רוהם
פון זיין חופה־בעט פעריאגט?
ווי איז דאס אמנון, גערייצט נאך פרעמדען רוף,
פערגעסט ער זיין אייגענע לוסט.
ווי ווערט דאס אמנון ווי דער קנעכט —
וואס געיאגט דורך דעם גארטען אויסצופיהרען

זײַן הערצ בעפֿעהלע —
האָט קײן צײַט פֿון די טרויבען צו געניסען,
וואָס אויסגעשטרעקט, נאָך לוסט און בענקשאַפֿט,
איז זײַן צונג נאָך זײַ...

אמנון.

(פֿאַנצערט זיך דעם פֿאַנצער איבער די ברוסט).

— פֿערמויערן וואָלט איך, שוועסטער תמר,
מײַן בחור־טהיר איבער מיר.
ווי די ראָבען, — געבענקט נאָך דעם שטײנער־קוואַל
מאַכט זיך זײַן נעסט אין די שטײנער־צווײַגען —
וואָלט איך פֿון דײַן קוואַל ביז'ן טויט געטרונקען.
ווען נישט ערוואַכט וואָלט מײַן האַרץ געוואָרען
דורך פֿיעדעל־שפּילען, דורך האַרפֿען־ברומען,
פֿון דעם ווינד צו מיר גערופֿען.

תמר.

(פֿאַלט איהם צו די קניע).

— גאָט האָט מיך געפּלאַנצט, ברודער אמנון! מײַנע בלעטער, מײַנע בליטהען אָבגעהיטען, ווי אַ גוטער גערטנער איבער מיר געוואַכט, אַז איך זאָל רײַף וואַקסען. איך האָב איהם יעדען טאָג פֿאַר זײַן געטרײַ גערטנערשאַפֿט, אין דער שטיל, מײדעל־אַרטיג גע־דאַנקט. איך בין רײַף געוואַקסען, ברודער אמנון. מײַנע פֿרוכטען זענען צום געניסען, שטיל האָב איך זײַ פֿאַר מײַן הערר געפּפלעגט אין מיט הכנעה און שטיל־געבעט בין איך צו מײַן הערר געקומען, פֿון איהם בעפֿרוכטעט צו ווערען, אין דער שטיל מײַן וועג צו געהן און גאָט צו דאַנקען וואָס צו מײַן ציעל האָט ער מיך געבראַכט, און איך האָב

מיך דיך ווי א בלום געברענגט וואס איז רייף געוואָרען צו׳ם ריבען. איך האָב מיך דיך ווי א פרוכט געברענגט וואס איז רייף געוואָרען צו׳ם געניסען, פאר וואס געהט דער הערר פערביי פאר מיר, נישט פון מיינע פרוכט צו געניסען? פאר וואס ווי וואסער גיסט דער הערר דעם אייל, וואס מען האָט איהם געברענגט, צו זיינע פיס... געה דאך נישט פאר דיין גאָרטען פערביי אָהנע זיין טהירעל אויפצוברעכען... פאר וואס נעמט דער הערר די דעק פון זיין ברונען נישט אראָב?

(עס הערט זיך שופר-בלאָזען אין הויף.

אמנון.

— נישט וויל אמנון פון פרוכט געניסען
ווען זיין לוסט איז נישט דערביי,
היט די בלעטלעך פון דיינע בלומען, שוועסטער תמר!
און פערשפרייט זיי נישט איבער די וועגען.
שטרעק נישט די פרוכטען פון דיין גאָרטען
איבער די צוימען, איבער די טהויערן,
לאָז זיי ליעבער פערוויעגעלט ווערען —
איידער אָהנע לוסט צו פערצעהרען.

(אָב.

תמר.

(אליין. רופט הויך דורך די אָפענע טהיר):

— אבישלום! אבישלום!
מיין ברודער האָט מיר שלעכטס געטהון,
האָט אין מיין מיידעל-קוואל אנגעקלאפט
און איהם נישט אויפגעעפענט.

האָט זײַן כּלה־בעט בערלאָזט
אין זײַן חופּה־נאַכט .
אַבישלום !
(לויפט אַרויס מיט צופּלאָנטעטע האָר) .

(פאָרהאַנג) .

ענדע .